

hogyan lehetne a verset egy az egyben megfeleltetni a közvetlen valóságnak, hogy lehetne azt írni, ami éppen van, azzal a jelentéssel és jelentőséggel, és nem az ellenkezőjére fordítani át, mint a bánatot, azáltal, hogy kiénekelted, öröme, ujjongásra.

Kicsit zavarban vagyok, mert érteni vélem, miért így tetted fel a kérdést, de bevallom, a kérdést érzem inkább így homályosnak, pontatlannak. Igaz, én sem tudok rá áttetsző tisztasággal válaszolni, főleg, hogy a verseket magukat sem tudom lefordítani „közérthető prózára”, bár elemezni, föltárni, kivesézni tudnám, szoktam is csinálni, már amikor érdekel valakit. A szingularitását illetően elvileg sem lehetnek kételyeid: amikor ugyanis íródik a vers, az el-téveszthetetlen időszakaszban megy végbe, annak az intervallumnak a lelkét teszi szóvá, függetlenül a vers tudatos(an választott és megnevezett) tartalmától. Én ugyan nem dátumozom írásaimat, de csak azért nem, mert olyan elemi fontosságúnak érzem időjegyüket, hogy feltüntetésükre már nem is fordítok gondot. Hadd dolgozzanak a szövegben arc és név nélkül. Erre vonatkozóan biztosan eszedbe jutnak majd kérdések még, hiszen most már rébuszokban (is) beszéltem, nagyon elfáradtam, elcsigázódtam így hajnalra, de máris izgulok, mikkel lepsz meg holnap...

